

Λόγος και πράξη

Στις 19 του Νιόβρη του 1958 άφησε την τελευταία του πνοή ο σταυραετός του Πενταδάκτυλου, Κυριάκος Μάτσης, μέσα στο κρησφύγετό του, στο Δίκωμο.

Πέρασαν 50 χρόνια από τη θυσία του.

Με δικά του λόγια ας τιμήσουμε τη μνήμη του.

«Μακαρισμένοι αυτοί που δρόμους πρωτανοίγουν.
Ευλογημένοι αυτοί που τους ακολουθούν».

«Να 'σαι τίμιος στις πολιτικές σου αντιλήψεις, που πρέπει να πηγάζουν από την αγάπη προς τον συνάνθρωπο, που συνεπάγεται καλύτερηση της Πολιτείας, που σαν άμεση συνέπεια έχει την καλύτερηση της πατρίδας μερικά και του κόσμου γενικά».

«Μόνο όταν το συμφέρον το ατομικό σταματήσει να κινεί το λογισμό μας σε κάθε μας πράξη, μόνο όταν ο καθένας εργάζεται για το σύνολο και τον εαυτό του, μόνον τότε η ανθρωπότητα μπορεί να βρει το δρόμο της».

«...Όμως ν' αγωνιστεί πρέπει ο καθένας. Να πλάσει ο ίδιος κάτι και με το κορμί, με την καρδιά, με το πνεύμα να το χαίρεται...

...Να γιατί δεν νοιάζομαι αν τη γη αυτή τη ζουν Τούρκοι για Έλληνες, Εβραίοι για ...**Εκείνο που έχει αξία είναι να τη ζουν αυτοί, που την ποτίζουν με τον ιδρώτα τους και να περπατούν πάνω της ελεύθεροι, διαφεντευτές της, κυρίαρχοί της. Ν' αναπνέουν περήφανοι τον αέρα της, που να 'ναι αέρας δροσιάς, ομορφιάς, λεβεντοσύνης. Όχι πνίχτης»...**

Άνθρωπος χωρίς παρωπίδες και φανατισμούς, ο Μάτσης είχε το θάρρος και την παρρησία να παρουσιαστεί το 1948 ενώπιον του Έκτακτου Στρατοδικείου Θεσσαλονίκης και να υπερασπιστεί το συμπατριώτη και συμφοιτητή του Γιάννη Δρουσιώτη, ο οποίος ανήκε στο αντίθετο ιδεολογικό στρατόπεδο. Γράφει στις 24 Ιουνίου 1948:

«Έμαθα στη ζωή να αγαπώ και να εκτιμώ τους ιδεολόγους αγωνιστές, που ξέρουν να αγωνιστούν για ένα ιδανικό, αδιάφορο ποιο είναι αυτό, αρκεί να το πιστεύουν. Και ο Γιάννης Δρουσιώτης το πίστευε».

Το τελευταίο φθινόπωρο της ζωής του ο Μάτσης χαράζει στο χαρτί απαισιόδοξους στίχους, λες και τραγουδούσε τον ίδιο το θάνατό του:

«Παράξενο το μίλημα των λουλουδιών που σπέρνουμε στους τάφους

Λουλούδια παν στο μνήμα των να σπείρης θέλεις,
Τώρα που των ιδεών το άνθισμα θάφτηκε μέσ' το χώμα;

Σπείρε τα.

Πιο δυνατά θα πεταχτούν και πι' όμορφα θα λάμπουν
σαν απ' το χέρι σου, κυρά, καλή φροντίδα θα 'βρουν.

Κι όσο φουντώνει η φυλλωσιά και πιο πολύ φυτρώνει
τόσο και πιο πολύ βαθιά η ρίζα των θ' απλώνει
ώσπου να φτάσει στο κορμί κάτω που θα σαπίζει
πιο περισσά για να τραφεί και πιο πολύ ν' ανθίζει».